

ENTREVISTA

perquè té tota la càrrega documental d'una pel·lícula de ficció. Hi ha dues històries paral·leles: una està rodada a Lloret de Mar i l'altra a Andalusia, a Purullena de Guadix.

Recorda alguna anècdota de la censura?

Per exemple quan vaig rodar *La piel quemada*, hi havia una escena entre la turista i l'immigrant en la qual ella apareixia nua, per bé que sempre hi havia algun moble o alguna cosa que li tapava els pits i el sexe. Tot i això, la censura no m'ho va deixar passar perquè em van dir que "Aunque no se vea, la gente ya se lo imagina". Aquesta era una mica la forma de pensar d'aquella gent.

Fins i tot recordo que en una determinada època, quan la censura anava a càrrec del capellans, ens conxorxàvem amb les productores i el projectonista i trucàvem al censor just en el moment que havia d'aparèixer una escena més tòrrida per tal que no la veiés i no ens la censuressin.

A partir de la transició ja es va poder fer un cinema més compromès, com la seva pel·lícula sobre el president Lluís Companys.

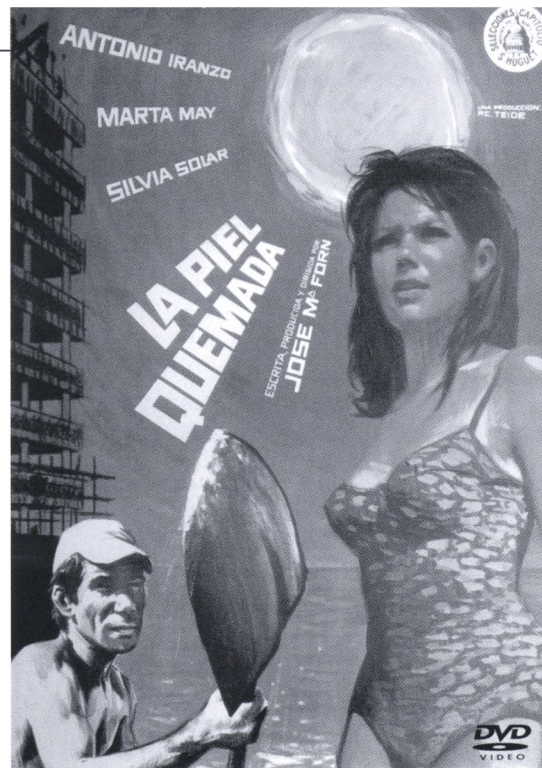
Sí, de fet el que vaig fer és recuperar una figura de Catalunya i de la seva història que fins al moment havia estat oculta i desconeguda.

En l'actualitat no hi ha censura però hi ha una cosa encara més insidiosa: l'aspecte econòmic. Si una pel·lícula no està beneïda per un grup econòmic important, és com si no existís, no té distribució, ni publicitat ni cap ressò. Hem substituït la censura per la dictadura del mercat.

Malgrat tot el cinema sempre obre camí perquè reflecteix la societat i aquesta societat sempre va per davant de les estructures polítiques o econòmiques.

Quina creu que és la situació actual del cinema a Catalunya?

La indústria cinematogràfica catalana gairebé no té cap poder, el poder es troba a Madrid. A més hi ha una mentida que s'ha repetit mil vegades per part de les distribuïdores: el públic no vol cinema en català. Això és una fal·làcia que s'oculta rere estadístiques enganyses.

Vostè, però, va ocupar un càrrec de director de Cinematografia de la Generalitat, com ho va viure?

Jo vaig assumir-ho amb molt bona fe i vaig començar a posar en marxa un sistema de protecció del cinema català. Però, finalment hi vaig renunciar per falta de suport i la Direcció General de Cinema va desaparèixer.

Com veu el panorama actual, per a un director que comença?

És fàcil fer la primera pel·lícula perquè hi ha ajuts. El difícil és continuar dirigint i encetar una trajectòria. A més, els directors joves sembla que només vulguin rodar en anglès perquè això els obrirà un mercat.

Com valora la situació del cinema de poble, de barri?

Jo diria que el cinema de barri no subsistirà ni tornarà a tenir la importància d'abans perquè ha estat substituït per la televisió. Les televisions locals i altres mitjans audiovisuals s'acabaran imposant a aquest cinema de barri que, abans, resultava tan entranyable.

Lluís Costa

Josep Maria Forn i Lluís Costa a Ràdio Begur
Foto: Carreras